ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ. 45

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

*Περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1926 Ν.Δ. «περὶ καταργήσεως Ἱερατικῶν Σχολῶν κλπ.».**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1927 ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς «περὶ τῶν Νομοθετικῶν διαταγμάτων τῆς δικτατορικῆς περιόδου κλπ.», τὴν ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1927 σύμφωνον γνωμοδότησιν τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

Κυροῦμεν τὸ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1926 Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ καταργήσεως Ἱερατικῶν σχολῶν κλπ.» ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 1.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1926—1927 ἅπαντες οἱ κείμενοι νόμοι οἱ ἐπιτρέποντες τὴν ἀναγραφὴν πιστώσεων ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Κράτους ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καταργοῦνται.

Ἄρθρον 2.

Διὰ διατάγματος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδοθησομένου, θέλει καθορισθῆ μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ ἀριθμὸς καὶ αἱ ἕδραι τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, ὡς καὶ ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν περιλαμβάνων τὰ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ἀφορῶντα τὴν σύστασιν Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῶν, εἰς ὃ θὰ ὑπάγωνται αἱ Ἱερατικαὶ Σχολαί, τὰ τῆς Ἐφορείας αὐτῶν, τὰ προσόντα τοῦ τε διδακτικοῦ καὶ κατωτέρου προσωπικοῦ, τὸν τρόπον τοῦ διορισμοῦ, τῆς προαγωγῆς, μεταθέσεως καὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ, τὰ περὶ τῶν καθηγητῶν τῶν παιδαγωγικῶν, δι' οὓς ἀτονεῖ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Ν. Δ. τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1923, τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας, τὴν λειτουργίαν ἐν αὐτοῖς προτύπου δημοτικοῦ σχολείου καὶ εἴ τι ἄλλο ἐξυπηρετικὸν τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

Ὁ ἀπολυόμενοι μαθηταὶ τῶν καταργουμένων Ἱερατικῶν Σχολῶν ἐγγράφονται ἄνευ ἐξετάσεως εἰς ἀντιστοίχους τάξεις τῶν λοιπῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, οἱ δὲ μεταβαίνοντες εἰς τετρατάξια γυμνάσια κατατάσσονται ἄνευ δοκιμασίας εἰς τὴν ἀμέσως κατωτέραν τάξιν ἐκείνης ἐξ ἧς προέρχονται.

Τὸ παρὸν Ν. Διάταγμα, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δημοσιευθήτεται καὶ ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1927.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ἀλ. Ζαΐμης

Τὰ Μέλη

Θ. Τουρκοβασίλης, Θ. Νικολούδης, Ν. Βελέντζας, Ι. Μεταξᾶς, Α. Παπαναστασίου, Α Μαζαράκης, Π. Μερλόπουλος, Μ. Κίρκος.

---

*Περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1926 Ν. Δ. «περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελλᾶς Ἱεροδιδασκαλείου κλπ.». **

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1927 ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς «περὶ τῶν Νομοθετικῶν Διαταγμάτων τῆς δικτατορικῆς περιόδου κλπ.», τὴν ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1927 καὶ ὑπὸ στοιχεῖον Η' σύμφωνον γνωμοδότησιν τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 77 τοῦ Συντάγματος, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Κυροῦται τὸ ἀπὸ 21ης Ἀπριλίου 1926 Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελλᾶς Ἱεροδιδασκαλείου» ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 1ον

Πρὸς μόρφωσιν ἱερέων καὶ δημοδιδασκάλων ἀνασυνιστᾶται τὸ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελᾶς Ἱεροδιδασκαλεῖον, ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀγροτικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς

*) Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τευχ. Α'. ἀρίθμ. 223 τῆς 17 Ὀκτ. 1927.

*) Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως, Τευχ. Α'. ἀριθ. 234 τῆς 29 Ὀκτ. 1927.

κεκλημένης ἵνα ἐξυπηρετήση κυρίως τὰς ἀνάγκας τῶν ἀγροτικῶν τῆς Ἠπείρου περιφερειῶν.

Ἄρθρον 2

Ἡ Σχολὴ οὖσα ὁμοταγὴς τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησιαστικῇ Σχολῇ διέπεται ὑφ' ὧν καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ Κράτους Ἱερατικαὶ Σχολαὶ διατάξεων. Λόγῳ ἐν τοσούτῳ τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς προστίθενται δύο ὀργανικαὶ θέσεις διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης καὶ τῶν Γεωπονικῶν μαθημάτων.

Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ διδακτικοῦ καὶ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ βαρύνεται τὸ Δημόσιον Ταμεῖον.

Ἄρθρον 3.

Ἡ Διοίκησις τῆς Σχολῆς ἀνατίθεται εἰς τὴν πενταμελῆ ἐφορείαν ἀπαρτιζομένην ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων ὡς Προέδρου καὶ τεσσάρων μελῶν, ὧν τὰ δύο μὲν ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Ἰωαννίνων ἐκ τῶν ἀξιωματούχων κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, τὰ δὲ ἕτερα δύο λαϊκὰ μέλη διορίζονται μετὰ πρότασιν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορίας διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ ἁρμοδιότης καὶ δικαιοδοσία τῆς Ἐφορείας ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῆς ὅλης ἐσωτερικῆς συνθέσεως, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. Ὑπουργοῦ.

Ἄρθρον 4.

Πόροι τῆς Σχολῆς εἰσίν:

α') Αἱ πρόσοδοι ἁπάσης τῆς περιουσίας τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, ἥτις προκυροῦται τῇ Σχολῇ ὡς Νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου.

β') Δωρεαὶ καὶ κληροδοσίαι εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ γ'.) Τὰ τυχὸν τροφεῖα τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν.

Ἄρθρον 5.

Τόσον ἡ περιουσία τῆς Ἰ. Μονῆς Βελλᾶς ὅσον καὶ τὰ κτήματα τῶν τυχὸν εἰς ταύτην συγχωνευθησομένων Ἱερῶν Μοναστηρίων κηρύσσονται ἀναπαλλοτρίωτα εἰς τὸ διηνεκὲς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς. Ἐκ τῶν αὐτῶν Μοναστηριακῶν ἐν τοσούτῳ ἐσόδων θὰ διατίθενται τὰ πρὸς διατροφὴν καὶ συντήρησιν τῶν μοναχῶν ἀναγκαιοῦντα.

Ἄρθρον 6.

Ἕκαστος Δῆμος καὶ Κοινότης τῆς Ἠπείρου δύναται νὰ στέλλῃ εἰς τὴν Σχολὴν ὑποτρόφους διὰ διαγωνισμοῦ ἐκλεγομένους μάλιστα δὲ τέκνα ἱερέων, διδασκάλων καὶ θυμάτων πολέμου.

Πρὸς τοῦτο Δῆμοι καὶ Κοινότητες ὁρίζονται κατ' ἔτος διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. μετὰ πρότασιν τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς.

Οἱ ὑπότροφοι οὗτοι ἀναλαμβάνουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ γίνωσιν ἱερεῖς ὑποκείμενοι εἰς ἀποζημίωσιν ἔναντι τῶν νομικῶν προσώπων ὧν εἶνε ὑπότροφοι εἰς πληρωμὴν διπλασίου ποσοῦ τῶν καταβληθέντων χρημάτων, ἐὰν δὲν θελήσωσιν ἐν καιρῷ νὰ χειροτονηθῶσιν ἢ γίνωσιν ἀνάξιοι τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος δι' ἐγκληματικὴν διαγωγήν.

Τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀποβαλλομένους δι' ἀνοίκειον διαγωγὴν καὶ τοὺς διακόπτοντας ἀδικαιολογήτως τὰ μαθήματά των.

Τὸ παρὸν Νομοθετικὸν Διάταγμα, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθήσεται καὶ ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1927.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον
Ὁ Πρόεδρος
Ἀλ. Ζαΐμης

Τὰ Μέλη.

Θ. Μιχαλακόπουλος, Θ. Τουρκοβασίλης, Θ. Νικολούδης, Ν. Βελέντζας, Ι. Μεταξᾶς, Α. Παπαναστασίου, Μ. Κίρκος, Α. Μαζαράκης, Π. Μερλόπουλος.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου Βιρμιγχάνης, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποδομιμασίας αὐτοῦ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ St. Paul's πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας—Ἀπάντησις αὐτοῦ πρὸς ἐκεῖνον—Τί ἐδήλωσεν ὁ Canon Bullock—Webster.

Ἐπιμελῶς παρακολουθήσας τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων ἀφ' ἧς ὁ ἐπίσκοπος Βιρμιγχάμης ἀπήγγειλε τὸ τολμηρόν του κήρυγμα ἐν Οὐέστμινστερ Ἄμπυ, ἐθεώρησα σκόπιμον ὅπως ἐκθέσω ταῦτα λεπτομερῶς εἰς τὰς στήλας τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τοῦτο διότι, λόγῳ τῆς ἀπό τινων ἐτῶν δημιουργηθείσης τάσεως ἐν Ἀνατολῇ πρὸς προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανῆς, εὔλογον εἶναι ὅπως ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι γνωρίσωμεν καλῶς τὰ ἀφορῶντα ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας, ἰδίως δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς πεποιθήσεις αὐτῆς προκειμένου περὶ ζητημάτων σπουδαίων καὶ ζωτικὴν σχέσιν ἐχόντων πρὸς αὐτὰ τὰ θεμελιώδη δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ St. Paul περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα εἰς τὴν προηγουμένην ἀνταπόκρισίν μου πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν», ὁ ἐπίσκοπος Βιρμιγχάμης ἀπηύθυνε τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας Randall:

Λόρδε μου Ἀρχιεπίσκοπε,

Νομίζω ὅτι μερικαὶ σκέψεις, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διακοπῆς μου κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ St. Paul's καὶ καθ' ἣν ὥραν ἔμελλον νὰ κηρύξω, δύνανται νὰ λάβωσι τὴν μορφὴν

ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς πρὸς ὑμᾶς, καθόσον μάλιστα τὸ ἐπεισόδιον, ὡς καὶ ἡ Ὑμετέρα Χάρις ἤθελεν ὁμολογήσει, ἔχει μεγάλην σημασίαν.

Πρὸ δώδεκα ἐτῶν εὑρέθην εἰς τὴν θέσιν τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ναοῦ τοῦ Temple, τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ τὰ μάλιστα διανοούμενον ἐν Ἀγγλίᾳ. Ταχέως ἐξηκρίβωσα ὅτι ἐνῷ ἡ πατροπαράδοτος εὐλάβεια καὶ ἡ ἔντασις τοῦ πολέμου ὤθουν πρὸς λατρείαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Temple ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐλάχιστοι μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον, δι' οὓς εἶχον ζωτικότητά τινα τὰ χριστιανικὰ δόγματα. Οἱ πατροπαράδοτοι τύποι, παρετήρησα ὅτι εἶχον ἀπολέσει τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐν τῷ διανοητικῷ περιβάλλοντι, τῷ δημιουργηθέντι διὰ τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ εἶχον ἀντικατασταθῇ δι' ἀμφιβόλου ἀγνωστικισμοῦ. Ἤρχισα ὅθεν νὰ ἀπαγγέλλω κηρύγματα, ἐν τοῖς ὁποίοις σαφῶς ἐξέθετον τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς ἀμφιβολίας μου. Τὰ κηρύγματά μου ἐκεῖνα ζωηρῶς ἐπικριθέντα ἤγαγόν με εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δέον βαθέως νὰ μελετήσω τὰ ζητήματα, ἅτινα με ἀπησχόλουν, καὶ νὰ ἐκθέσω σαφῶς τὰς γνώμας μου ἐπ' αὐτῶν,

Ἐὰν ἡ ἐξ ἐντίμων ἐλατηρίων ἀπορρέουσα πεποίθησις εὑρίσκῃ ἔκφρασιν ἐν τῇ ἀπερίττῳ γλώσσῃ καὶ στηρίζεται δι' ἐπιχειρημάτων λογικῶν, ἡ δύναμις τῆς παρούσης Ἐκκλησίας ἔσται μεγάλη. Μέχρι τῆς σήμερον προσπαθῶ διδάσκων νὰ μελετῶ. Οὐδέποτε εἶχον οὔτε ἐπεδίωξα νὰ ἀποκτήσω ἐπιτηδειότητα ἐν λογομαχίαις. Καὶ διὰ τοῦτο προσάγων ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν, οὐδέποτε ἐπικρίνω τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἔχονται αὐτῶν. Μία τῶν αἰτιῶν τῆς ἀσθενείας τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἐκ τῆς τάσεως τῶν διδασκάλων τῆς θρησκείας ὅπως ἀγνοήσωσι τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις.

Ἐνῷ λ. χ. ἅπαντες οἱ ἁρμόδιοι ἐρευνηταὶ τῶν βιολογικῶν ζητημάτων ἀποδέχονται τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου ἔκ τινος πιθηκοειδοῦς ὄντος, αἱ θεολογικαὶ συνέπειαι αἱ ἐκ τοιαύτης πίστεως ἀπορρέουσαι δὲν καθωρίσθησαν σχεδὸν εἰσέτι. Τὰς συνεπείας ταιύτας ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐκθέτω καὶ ἀποδεικνύω ὅτι αὗται, ὡς φαίνεταί μοι, οὐδόλως ἐπηρεάζουσι τὴν οὐσιώδη θέσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐκήρυξα καὶ ὡμίλησα πλειστάκις. Ἓν δὲ κήρυγμα, ὅπερ ἀπήγγειλα κατὰ τὴν ἐν Κάρδιφ συνέλευσιν τῆς Βρεττανικῆς Ἑταιρείας τὸ 1920 διέδραμεν ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ λάβω 1000 ἐπιστολάς. Πάντοτε ἔλεγον ὅτι οὔτε ἡ περὶ ἐξελίξεως θεωρία, οὔτε ἡ ἀστρονομία τοῦ Κοπερνίκου ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως, ὁπότε τὸ ἡμέτερον Βιβλίον Προσευχῶν καὶ τὰ Ἄρθρα ἔλαβον τὴν παροῦσαν αὐτῶν μορφὴν καὶ ὅτι ὁλόκληρον τὸ θεολογικὸν σύστημα τὸ οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ Αὐγουστίνου ἐπὶ τῆς «πτώσεως» δύναται ν' ἀπορριφθῇ ἄνευ βλάβης τοῦ οἰκοδομήματος τῆς χριστ. πίστεως.

Ὁ δεύτερος λόγος, δι' ὃν ἀποξενοῦνται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας οἱ διανοούμενοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶναι ἡ πρόοδος τῆς πλημμελοῦς περὶ μυστηρίων διδασκαλίας. Διαρκοῦντος τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν ἡ ἐσφαλμένη περὶ μυστηρίων διδασκαλία ἐβάδισε γοργῷ τῷ βήματι, σήμερον δὲ μεσαιωνικαὶ θεωρίαι ἀπορριφθεῖσαι διὰ τῆς τραχείας γλώσσης τῆς Μεταρρυθμίσεως δημοσίᾳ κηρύττονται ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἀγγλίας. Μέχρι τοῦδε οἱ ἐχόμενοι τῶν θεωριῶν τούτων ἐγένοντο ἀνεκτοὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ πλὴν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ St Paul's κατηγγέλθην ὡς καταδικάζων ἀκριβῶς τὰς πλάνας ταύτας περὶ μυστηρίων, τὰς ὁποίας ἀρνεῖται ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία. Ὡς φαίνεται, νέα ἤδη ἐποχὴ ἐγκαινιάζεται, καθ' ἣν εἷς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ὅστις βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν παραδεδεγμένων περὶ μυστηρίων διδασκαλιῶν, ὑφίσταται δημοσίᾳ ἐπιθέσεις παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἀγνοοῦσι τί ἐστιν εὐπρέπεια ἐν τῇ δημοσίᾳ λατρείᾳ. Ἡ ἄμεσος αἰτία τῆς καταγγελίας φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἡ γνώμη, ἣν καὶ αὖθις διατυπῶ: ὅτι δ. λ. ν. ἡ περὶ μετουσιώσεως διδασκαλία τυγχάνει ψευδής. Πᾶς μελετητὴς τῶν θρησκειῶν γνωρίζει ὅτι ἡ τοιαύτη διδασκαλία ἔχει συγγένειαν πρὸς τὰς μαγικὰς περὶ θρησκείας πεποιθήσεις ἑνὸς πολιτισμοῦ κατωτέρου τοῦ σημερινοῦ. Οὐδόλως ἐδίστασα νὰ ἀποκαλέσω τὴν τοιαύτην πίστιν δεισιδαίμονα, καθόσον μάλιστα ἓν τῶν Ἄρθρων ἡμῶν λέγει ρητῶς ὅτι «αὕτη καταρρίπτει τὴν φύσιν τοῦ μυστηρίου καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς δεισιδαιμονίας». Κατέδειξα τὴν στενὴν σχέσιν ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐπιχειρημάτων, δι' ὧν καταβάλλεται ἀτελεσφόρητος προσπάθεια ὑπερασπίσεως τῆς μετουσιώσεως καὶ τῆς εἰδωλολατρίας καὶ δὲν θεωρῶ ἀπαραίτητον νὰ ὑπομνήσω τὴν Ὑμετέραν Χάριν ὅτι ἡ τελικὴ παράγραφος τῆς περὶ θείας Εὐχαριστίας ἀκολουθίας ἡμῶν χρησιμοποιεῖ τὴν λέξιν «εἰδωλολατρεία». Δὲν δικαιούμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν ὕπαρξιν πνευματικῶν ἰδιοτήτων ἔν τινι ἀψύχῳ ἀντικειμένῳ, εἰ μὴ ἐὰν αὗται δύνανται πνευματικῶς νὰ διαπιστωθῶσι· μ' ὅλα ταῦτα δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅστις νὰ δύναται νὰ κάμῃ διάκρισιν μεταξὺ ἄρτου καθηγιασμένου καὶ μὴ τοιούτου.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη διαρκῶς διακηρύττω ἐν τῇ διδασκαλίᾳ μου ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἀρνεῖται οἱανδήποτε μεταβολὴν ἐν τῷ ἄρτῳ καὶ τῷ οἴνῳ κατὰ τὸν καθαγιασμὸν αὐτῶν. Συνῳδὰ τῇ μεσαιωνικῇ θεωρίᾳ ἡ ὕλη κέκτηται «συμβεβηκότα» καὶ «οὐσίαν». Τὰ «συμβεβηκότα» εἰσὶ φυσικαὶ ἰδιότητες, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν διὰ τῶν αἰσθήσεων, οὐδεὶς δὲ ἰσχυρίσθη ποτὲ ὅτι αὗται μεταβάλλονται κατὰ τὸν καθαγιασμόν. Ἐὰν λαμβάνῃ χώραν μεταβολή τις, αὕτη ὀφείλει νὰ γίνηται ἐν τῇ «οὐσίᾳ» πλὴν τοιαύτην μεταβολὴν τῆς «οὐσίας» ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἀρνεῖται ὡς ἀντίθετον οὖσαν πρὸς τὰς λέξεις τῆς Γραφῆς. Λυποῦμαι σφόδρα ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ, ὅτι ἡμεῖς, οἵτινες ἐκτιμῶμεν δεόντως τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ὑποτιμῶμεν τὰ μυστήρια. Ἀπαντῶν, ὡμίλησα ὡς ἑξῆς ἐν τῷ κηρύγματι, ὅπερ ἀπήγγειλα ἐν Βιρμιγχάμῃ καὶ ὅπερ προυκάλεσε τὴν διαμαρτυρίαν. «Ἐννοοῦμεν τὴν μυστηριακὴν χάριν ἐν ὅλῃ τῇ πληρότητι καὶ τῇ δυνάμει αὐτῆς, καὶ οὐχὶ ἀλλοφρόνως ὁμιλοῦντες περὶ

τοῦ ἄρτου ὡς περὶ Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἀνοίγεται ὁ οὐρανὸς δι' ἡμᾶς, βλέπομεν ἅπασαν τὴν κτίσιν ὡς τὴν ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, ὃν εἶχεν ὁ Θεός, καὶ Αὐτὸν ἐν τῇ σοφίᾳ, τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀγάπῃ ὡς τὸ τέρμα, πρὸς ὃ αἱ προσπάθειαι ἡμῶν ὁδηγοῦσι καὶ τὸ τέλος ἐν ᾧ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου θὰ εὕρῃ τὴν εἰρήνην».

Ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιστολῇ ἀπεπειράθην νὰ ἐκθέσω ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Χάριτος, κατὰ τὸ δυνατὸν σαφῶς καὶ ῥητῶς, τὴν διδασκαλίαν, καθ' ἧς διετυπώθησαν αἱ γνωσταὶ διαμαρτυρίαι. Νομίζω ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ψευδὴς καὶ αἱρετική. Οὐδεμία διαμαρτυρία δύναται νά με ἐμποδίσῃ ὡς Ἐπίσκοπον καὶ Χριστιανὸν νὰ ὑποστηρίζω τὴν θρησκευτικὴν ταύτην διδασκαλίαν. Οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ σύρῃ εἰς τὴν Ρώμην ἢ τὴν Tennessee. Εἶνε πολὺ σπουδαῖον καὶ ζωτικὸν ζήτημα διὰ τὴν ἀκμὴν τῆς Ἀγγλικανικῆς θρησκείας, νὰ μὴ φοβῶνται οἱ ἀξιωματοῦχοι αὐτῆς νὰ δέχωνται τὰς γνώσεις, ἃς παρέχει ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη καὶ νὰ διατηρῶσι ὅ,τι ὑπάρχει ὑγιὲς εἰς τὴν ἀρχαίαν διδασκαλίαν.

Προσκαλῶ τὴν Ὑμετέραν Χάριν νὰ μελετήσῃ τὰ διαβήματα, εἰς ἅτινα ὀφείλει νὰ προβῇ πρὸς βοήθειαν ἐκείνων ἐξ ἡμῶν, οἵτινες ποιοῦσι πᾶν ὅ,τι δύνανται, ἵνα ᾖ ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ μέλλοντι ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς πεπολιτισμένου ἔθνους.

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι τῆς Ὑμετέρας Χάριτος
πρόθυμος θεράπων

E. W. Birmingham

Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολὴν ἀπήντησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας διὰ τῆς ἀκολούθου δημοσιευθείσης εἰς ἅπαντα τὰ ἡμερήσια φύλλα τοῦ Λονδίνου:

Ἀγαπητὲ Ἐπίσκοπε Βιρμιγχάμης.

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας ἀνέγνων τὴν πρὸς ἐμὲ ἀνοικτὴν ὑμῶν ἐπιστολήν, ἥτις ἐδημοσιεύθη πρὸ δύο ἡμερῶν. Δὲν ἀμφιβάλλετε, πιστεύω, περὶ τοῦ ὅτι καταδικάζω τὸ ἀνοίκειον ἐπεισόδιον τοῦ St. Paul's ὅπερ ἠνάγκασεν ὑμᾶς ν' ἀπευθύνητε τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν. Ἡ ἀλήθεια δὲν εὑρίσκεται διὰ τοιούτων ἐνεργειῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ἐξετιμήσατε δεόντως τοὺς λόγους, δι' οὓς τὰ πρόσφατα ὑμῶν κηρύγματα προὐκάλεσαν τὴν δριμεῖαν ἀποδοκιμασίαν ἀνθρώπων κεκτημένων ἐπιστημονικάς, φιλοσοφικὰς καὶ θεολογικὰς γνώσεις, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἔλαβον ἀνακοινώσεις τοσαύτας ὅσας οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἴσως ὑμῶν. Δὲν δίδω μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς καθ' ὑμῶν ἐπιθέσεις ὅσον ἀφορᾷ τὰ «περὶ Γορίλλα κηρύγματα». Νομίζω ὅτι ὑπερτιμᾶτε πολὺ τὴν προσήλωσιν τῶν διανοουμένων εἰς τὰς περὶ δημιουργίας θεωρίας, αἵτινες ἐπρυτάνευον πρὸ 50 ἢ 100 ἐτῶν, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ὑμῶν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἐχόμενοι τῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας σατυρίζετε

Προκειμένου περὶ τῶν βιολογικῶν ὑμῶν ἀπόψεων, τούτων τυγχάνω γνώστης καὶ ἐγὼ ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ ἐπέκεινα. Πιστεύσατέ μοι ὅτι ἡ περὶ τούτων ὑμετέρα διδασκαλία ὁσονδήποτε ὡραία καὶ ἂν ᾖ δὲν ἀποτελεῖ τι νέον δι' ἡμᾶς, οὔτε δὲ νομίζω ὅτι καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀκούουσιν ὑμῶν θὰ ἤθελον νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἑαυτοὺς ὡς ὀπαδοὺς ἀμφιβόλου ἀγνωστικισμοῦ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὅπερ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν ὑμῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Δύνασθε συνεπῶς νὰ ἀπαλλαγῆτε τοῦ φόβου ὅτι θὰ διανοηθῇ τις νὰ σύρῃ ὑμᾶς ἐνώπιον τῆς Ρώμης ἢ τοῦ Tennessee. Αἱ λέξεις, αἵτινες προυκάλεσαν τὴν ἀγανάκτησιν, εἶναι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δι' ὅσα εἴπετε περὶ μυστηρίων προσῆλθον πρός με καὶ διετύπωσαν παράπονα ἄνθρωποι διανοούμενοι καὶ εὑρεῖς διανοητικοὺς ὁρίζοντας κεκτημένοι. Οὐδαμῶς ἐπιθυμῶ νὰ πραγματεύωμαι τοιαῦτα ζητήματα ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ. Διὰ τοῦτο ἀποφεύγων νὰ συζητήσω ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιστολῇ περὶ τῶν βαθειῶν καὶ ζωοπαρόχων διδασκαλιῶν (τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ μυστήρια) εἶμαι ἕτοιμος νὰ πράξω τοῦτο μεθ' ὑμῶν ἐν οἱῳδήτινι χρόνῳ θὰ ἠθέλετε.

Οὐχ ἧττον ἡ ἀνοικτὴ ὑμῶν ἐπιστολή, καίπερ ἄκοντα, ἀναγκάζει με εἰς ἀπάντησιν. Ἐπισήμως καὶ δημοσίᾳ προσκαλεῖτέ με νὰ μελετήσω τὰ διαβήματα εἰς ἅτινα ὀφείλω νὰ προβῶ πρὸς βοήθειαν ἐκείνων ἐξ ὑμῶν, οἵτινες ποιοῦσι πᾶν ὅ,τι δύνανται, ἵνα ᾖ ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ μέλλοντι ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς πεπολιτισμένου Ἔθνους». Τοῦτο εἶναι μέγα καὶ δύσκολον ζήτημα χρῇζον χρόνου καὶ μερίμνης· πλὴν δύναμαι νὰ εἴπω πάραυτα, ὅτι κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, τὸ πρῶτον διάβημα εἶναι νὰ γίνεται χρῆσις γλώσσης κατὰ τὸ δυνατὸν ἠπιωτέρας ὅταν τίθενται ὑπὸ ἐξέτασιν ζητήματα ἔχοντα ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν σκέψεων καὶ τῆς εὐσεβείας τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Τὸ καθῆκον τοῦτο, ὑποχρεωτικὸν ὂν διὰ πάντα χριστιανὸν διδάσκαλον, εἶναι πολὺ περισσότερον ἐπιβεβλημένον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψει τὰς συνεπείας τῶν λόγων μας ἐφ' ὅλων τῶν μερίδων τοῦ πληρώματος, οὗτινος ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα πατέρες ἐν Θεῷ. Ὑπεσχέθημεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας ἡμῶν ὅπως ὦμεν ἕτοιμοι νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ψευδῆ καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διδασκαλίαν καὶ ἡ πλήρωσις τῆς ὑποσχέσεως ταύτης ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον ἡμῶν καθῆκον.

Ἐν τῇ ἀνοικτῇ ὑμῶν ἐπιστολῇ διαβεβαιοῦτε ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐπράξατε, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον κατηγγέλθητε, εἶναι ὅτι «ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἠθελήσατε νὰ ὑποστηρίξητε παραδεδεγμένην ὑπ' αὐτῆς διδασκαλίαν περὶ μυστηρίων καὶ νὰ διακηρύξετε ὅτι ἡ περὶ μετουσιώσεως διδασκαλία τυγχάνει ψευδής».

. . . .

Ἐν τῇ φυσικῇ καὶ τῇ νομίμῳ ὑμῶν ἐπιθυμίᾳ ὅπως καταγγείλητε τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἔχονται ἢ καὶ διδάσκουσι τὴν μετουσίωσιν, ἤχθητε εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσητε περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας κατὰ τρόπον-πολὺ λογικῶς ὁμολογῶ-προσβάλλοντα τὴν μεγάλην μερίδα τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἔκ τε ἐπιστημονικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐπόψεως ἐκτιμῶσι δεόντως τὴν περὶ μυστηρίων διδασκαλίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Δὲν ἐπιθυμῶ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμε-ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	6	Κυρ. Ζ Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΑ'	Ι'	δ'
	13	Κυρ. Η' Λουκᾶ	Ἰωάννου Χρυσοστόμου	ΙΑ	πλ. α
	20	Κυρ. Θ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΓ'	Α'	πλ. β
	27	Κυρ. ΙΓ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ'	Β'	βαρὺς

νὰ πιστεύω ὅτι προὐτίθεσθε νὰ πληγώσητε τὰς ψυχὰς τῶν ἐντίμων καὶ πιστῶν Ἄγγλων χριστιανῶν· πλὴν ἀγνοεῖτε, φαίνεται, ἢ καὶ ὑποτιμᾶτε τὴν στάσιν καὶ τὰς πεποιθήσεις ἐκείνων, οἵτινες ἀκολουθοῦσι τὰς παραδόσεις Ἐπισκόπων οἷοι: ὁ Andrewes, Ken, Wilson καὶ τῶν ἐπιζώντων τοιούτων Edward King καὶ Charles Gore. Καὶ ἔτι πλεῖον. Οἱ λόγοι ὑμῶν φαίνονταί μοι ἐπιδεκτικοὶ ἑρμηνείας περιεχούσης ἀποδοκιμασίαν καὶ μονονουχὶ προσβολὴν κατὰ τῆς μεγάλης μάζης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἀποδέχονται τὴν διδασκαλίαν τοιούτων ἀρχηγῶν, ἐμῶν δὲ διδασκάλων, οἷοι οἱ Ἐπίσκοποι Lightfoot καὶ Westcott ἢ υἱοθετοῦσι τὸ εὐσεβὲς πνεῦμα τῶν ὕμνων τοῦ Charles Wesley.

. . . .

Randall Cantuar

Ἅπας ὁ τύπος ἐπεκρότησε τὸ ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας. Ἡ ἀπάντησις ἐθεωρήθη ὡς συνᾴδουσα πάνυ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς περιεκτικότητος (comprehensiveness), ὅπερ δέον νὰ χαρακτηρίζῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ καθ' ὃ διάφοροι ἀντιλήψεις τῶν χριστιανῶν ἢ καὶ αὐτῶν τῶν κληρικῶν ἐπὶ ζητημάτων σχετιζομένων πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας οὐδαμῶς ἐμποδίζουσιν αὐτοὺς ὅπως ἀποτελῶσι μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ καταγγείλας τὸν Ἐπίσκοπον Βιρμιγχάμης Canon Bullock ἀφ' ἑτέρου, ἐδήλωσεν ὅτι ἔλαβε 2000 ἐπιστολάς, δι' ὧν ἐκφράζονται αὐτῷ συγχαρητήρια ἐπὶ τῷ διαβήματί του. «Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸ ζήτημα ἄλυτον. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς σύνολον θὰ συνεργασθῶσιν ὅπως ἡ ὑπόθεσις λάβῃ τὴν ὁριστικὴν αὐτῆς λύσιν».

Λονδῖνον, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1927

† Ὁ Μ. Ἀρχιμανδρ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Louis Petit

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπέθανεν ὁ πρώην Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις λατίνων Louis Petit *ἐν Μὲν Τόν. Γάλλος τὴν καταγωγὴν διεκρίθη ὡς μοναχὸς Ἀσσομπσιονιστής, μετὰ τὴν ἐκδίωξιν δὲ τοῦ μοναχικοῦ τούτου τάγματος ἐκ τῆς Γαλλίας ἐγκατεστάθη ἐν ΚΠόλει καὶ εἰργάσθη μετὰ πολλῆς τῆς δραστηριότητος πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν σχολείων καὶ διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἱδρυτῶν καὶ τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ τῶν Ἀσσομπσιονιστῶν «*Echos d' Orient*», συνέγραψε πλείστας καὶ ἀληθῶς σπουδαίας ἐπιστημονικὰς πραγματείας, ἀναγομένας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ταὐτοχρόνως δὲ εἰργάζετο εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκδόσεως τῶν Πρακτικῶν τῶν Συνόδων ὑπὸ τοῦ* Mansi *καὶ ἦτο μέλος διαφόρων Ἐπιτροπῶν τοῦ Βατικανοῦ, ἰδίως δὲ τῆς ἐπὶ τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τοῦ 1911 διορισθεὶς Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις λατίνων παρῃτήθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Παρὰ τὴν μεγάλην μόρφωσίν του καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἱκανότητα κατείχετο, δυστυχῶς, ὑπὸ σκοτεινοῦ φανατισμοῦ, ἐμίσει δὲ τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους ὡς μὴ ὑπακούοντας εἰς τὸν Πάπαν Ρώμης. Ἀσχέτως πρὸς τοῦτο ὁ* Louis Petit *ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία ἐν τῷ κλήρῳ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ὅθεν ὁ θάνατός του ἀποτελεῖ μεγάλην ἀπώλειαν δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην.*

Δρόσος.

Ὡς ἀληθινὴ δρόσος ἀνέψυξε τὰς ἀπλάστους ἔτι ψυχὰς τῶν νεαρῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἡ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν προσφώνησις τοῦ Πρυτάνεως, μεστὴ στοργῆς πρὸς τὰ διψῶντα μαθήσεως τέκνα τῆς Ἐπιστήμης καὶ πλήρης σοφῶν ἅμα καὶ πολυτίμων ὑποθηκῶν περὶ τῆς φοιτητικῆς δεοντολογίας κατὰ τὸ διάστημα τῶν πανεπιστημιακῶν των σπουδῶν. Ἰδιαιτέρως ἐπίκαιρα ἦσαν ὅσα ὁ κ. Πρύτανις ἐν τῷ λόγῳ του εἶπε περὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐθύνης καθηγητῶν ἅμα καὶ φοιτητῶν ἀπέναντι τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ περὶ τῶν συγχρόνων ἐπιθέσεων κατὰ τῶν αἰωνίων καὶ ἀπαραγράπτων ἀληθειῶν, μὲ τὰς ὁποίας ἔζησε καὶ προώδευσεν ἡ ἀνθρωπότης. Αἱ ἐπιθέσεις αὗται προῆλθον ἐκ συστημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξημμέναι κεφαλαὶ ἐξέλαβον ὡς ὁραματισμοὺς παγκοσμίου εὐτυχίας. «Θέλω, φοιτηταί,—προσέθηκεν ὁ κ. Πρύτανις,—νὰ φωτίσω ὑμᾶς, νὰ προφυλάξω ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ κινδύνου νὰ εἰσδέχεσθε ἀβασανίστως ἰδέας ἀνατρεπτικάς, νεωτερισμοὺς αὐθαιρέτους καὶ ἀσυλλογίστους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν οὔτε τῆς ἱστορίας τὸ κῦρος, οὔτε τῆς σπουδαίας ἐπιστήμης τὴν φερεγγυότητα, ἐμφανίζονται ὅμως ὅλοι μὲ τὸ ὕποπτον καὶ ἀπατηλὸν γόητρον πάσης δημοκοπίας. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἀνήκομεν εἰς μίαν ἱστορίαν καὶ δρῶμεν εἰς τὸν στήμονα μιᾶς ἐθνικῆς τελετουργίας. Σκαπανεῖς ἡμεῖς

τῆς ἐπιστήμης, ἀνακαλύπτομεν νέους τῆς φύσεως νόμους, καλουμένους νέους διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι νεωστὶ ἀνακαλύπτονται, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ χαράσσομεν νέους κανόνας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δρᾶσιν, συνεχόμεθα ὅμως ἀδιασπάστως πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἔχομεν ὅλην τὴν ὑπερήφανον συναίσθησιν ὅτι ὑπηρετοῦμεν τὸ μέλλον, ἔχομεν ὅλην τὴν ὑπερήφανον μεγαλοφροσύνην ὅτι ὑπάρχομεν καὶ δρῶμεν ὡς στοιχεῖα αἰωνιότητος. Μελετήσατε, εἶσθε ἐλεύθεροι, ὅλα τὰ ἐγειρόμενα προβλήματα καὶ ἐρωτήματα. Μὴ μένετε, εἶνε δικαίωμά σας, ἀδιάφοροι εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῶν ψευδοπροφητῶν τοῦ νέου κοινωνικοῦ παραδείσου. Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῶν σκέψεών σας καὶ τῶν αἰσθημάτων σας θὰ παραμείνῃ, εἶμαι βέβαιος, ὁ ἄπεφθος χρυσὸς τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἰδανικά, ἅτινα διετήρησαν καὶ ἐμεγάλωσαν τὸ Γένος».

Ὁ παράδεισος.

Τρία πράγματα μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Μόσχαν—γράφει ἐν τῇ παρισινῇ «Journal» ὁ πρό τινος ἐπισκεφθεὶς τὴν Ρωσίαν διαπρεπὴς γάλλος δημοσιογράφος κ. Geo London: τὰ πλήθη τῶν ἀλητοπαίδων ποὺ περιφέρονται πειναλέα εἰς τοὺς δρόμους, τὸ ἀτημέλητον ἐξωτερικὸν τῶν διαβατῶν, καὶ ἡ ἀφόρητος ἀτμόσφαιρα μιᾶς βαρείας ἠθικῆς τρομοκρατίας. Τὰ περιπλανώμενα εἰς τοὺς δρόμους παιδιὰ ἔχουν χάσει κάθε ἀνθρωπισμόν, καὶ ἀποτελοῦν φρικτὸν πυρῆνα ἐγκληματικότητος καὶ διαφθορᾶς. Πλανῶνται ἀγεληδὸν ἀνὰ τὰ μεγάλα βουλεβάρτα διὰ νὰ περισυλλέξουν ἀπερριμμένον τυχὸν τεμάχιον ἄρτου. Ἀπαισίαν ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπένδυσις τοῦ πληθυσμοῦ: ρακώδεις περισκελίδες, ἓν μόνον ὑποκάμισον ρυπαρόν, ψάθινα ὑποδήματα ἢ ἄθλια σανδάλια. Ἔχασαν ὅλην τὴν αἴσθησιν τῆς ἀνεκτῶς ὁπωσδήποτε εὐπρεποῦς ἐπενδύσεως καὶ ἐμποιοῦν τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων σκεπτομένων ἓν μόνον κεφαλαιῶδες ζήτημα: τὴν τροφήν. Ἡ δὲ ἠθικὴ πίεσις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ρωσίας πνίγεται, εἶνε ἀφάνταστος· ὅλοι διαρκῶς κάτι φοβοῦνται καὶ ὅλοι δυσπιστοῦν πρὸς ὅλους. Μόνον οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοί των εἶνε λαλίστατοι.

Παράδοξος, ἀληθῶς, παράδεισος!

Θλιβερὰ εἰκών.

Ἀνέγνωμεν Ἐγκύκλιον παραινετικὴν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Χίου κ. Ἱερωνύμου πρὸς τὸν κλῆρον τῆς ἐπαρχίας του περιέχουσαν τοιαύτας λεπτομερείας περὶ ἀταξιῶν τινων τοῦ ἱερατείου, ὥστε ἐξ αὐτῶν νὰ ἀποκομίζηται πολὺ λυπηρὰ ἐντύπωσις περὶ τῶν ἐκτρόπων, εἰς τὰ ὁποῖα ἱκανοὶ τῶν κληρικῶν περιπίπτουν. Δὲν εἶνε τακτικοὶ εἰς τὰς ἱεράς των ἀκολουθίας, πρωθυστέρως ἀναγινώσκουν αὐτάς, ἀναμιγνύονται εἰς ἀλλότρια τῆς ἱερατικῆς των ἀποστολῆς ζητήματα περιφερόμενοι διαρκῶς εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ λόγου καὶ ἐργασίας, εἰσάγουν ἀναγνώσματα καὶ εὐχὰς αὐθαιρέτως κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἱεροτελεστιῶν, ἀφίνουσι τὰς θέσεις των μεταβαίνοντες εἰς πανηγύρεις καὶ μνημόσυνα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀτοπήματα διαπράττουσιν ἐπὶ χρηματισμῷ. Ἀλλ' ὀφείλουν πάντες οἱ ἁπανταχοῦ κληρικοὶ νὰ κατανοήσουν, ὅτι ἡ ἀνάρμοστος αὕτη ἔστω καὶ ὀλίγων συναδέλφων των διαγωγὴ ἀπεργάζεται τὴν σπουδαιοτέραν φθορὰν ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ. Οἱ χριστιανοί, μάρτυρες καθ' ἡμέραν καθιστάμενοι τῆς τοιαύτης ἀσεβείας τῶν ἀπὸ τῆς κλήσεώς των ὀφειλόντων νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς ὑπογραμμὸν εὐσεβείας καὶ ἠθικῆς, αἰσθάνονται κλονιζομένας τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις των, δὲν θὰ ἦναι δ' ὑπερβολὴ ἂν λεχθῇ ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ἀπιστίας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνάρμοστον κληρικῶν διαγωγήν.

Νέος κλῆρος.

Εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι εἰς ἱκανὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι πράκτορες τῆς διαβοήτου χιλιαστικῆς αἱρέσεως, τὸ μὲν ὡς βιβλιοπῶλαι, τὸ δὲ ὡς ἐπαγγελματίαι διάφοροι, ἀποστολὴν ἔχοντες τὴν διδασκαλίαν καὶ διάδοσιν τοῦ χιλιασμοῦ. Ὅ,τι ὅμως δὲν εἶνε γνωστὸν εἶνε ὅτι τούτων ἕκαστος ὀφείλει, καθ' ἃς ἔχει ἐντολάς, νὰ ἐξασφαλίσῃ πέντε τοὐλάχιστον προσηλύτους, οἵτινες καλούμενοι μετὰ τὴν μύησίν των εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ «διδασκάλου», προβαίνουσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν «πρεσβυτέρου» καὶ «διακόνου», χειροτονουμένων τὸ μὲν πρὸς διάδοσιν τῶν χιλιαστικῶν πλανῶν, τὸ δὲ πρὸς τέλεσιν καὶ ἱεροτελεστιῶν οἷον βαπτίσματος, γάμου, κηδείας κλπ. Ἡ ἐκλογὴ τῶν «κληρικῶν» τούτων τελεῖται καθ' ἑξαμηνίαν. Ὑπολείπεται νὰ πληροφορηθῶμεν καὶ τὸ εἶδος τῶν ἀμφίων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἱερουργῇ τὸ νέον τοῦτο ἱερατεῖον...

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τέσσαρας συνῆλθε συνεδρίας κατὰ τὴν Ἑβδομάδα ταύτην, ἕνεκα δικαστικῶν ὑποθέσεων. Ἡ συνεδρία τῆς Τετάρτης, παραταθεῖσα μέχρι τῆς ἡμισείας ὥρας μ. μ., ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τρεῖς περίπου ὥρας. Κατ' αὐτὴν ἐξητάσθη ἡ διαβοηθεῖσα διὰ τῶν ἐφημερίδων ὑπόθεσις τοῦ ἐφημερίου τοῦ παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου Λουμπαρδιάρη ἀρχιμ. Διονυσίου Χατζηδημητρίου. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἐμπεριστατωμένως ἐξονυχισθεῖσα δὲν ἀπεδείχθη, πολλῷ μᾶλλον ὅτι οἱ πρῶτοι μάρτυρες καὶ κατήγοροι ἐγγράφως ἀνήρεσαν τὰς ἀρχικὰς καταθέσεις των. Οὐχ ἧττον ἡ

Ἱερὰ Σύνοδος ἐθεώρησε τὸν κατηγορούμενον αἴτιον σκανδάλου καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δύο ἐτῶν ἀργίαν καὶ ἰσόχρονον σωματικὸν περιορισμόν. Ἡ συνεδρία τῆς Πέμπτης πρὸ καὶ μετὰ μεσημβρίαν κατηναλώθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἱερέως Φιλήμονος Βλαχοπούλου, ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (Πλάκας) καὶ εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν συζήτησιν. Σκόπιμον δ' ἐθεωρήθη ὅπως ἐξετασθῶσι καί τινες μάρτυρες κατ' ἀντιπαράστασιν. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς χθὲς Παρασκευῆς, τὴν σχετικὴν δὲ ἀπόφασιν θ' ἀναγράψωμεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς προσεχοῦς Ἑβδομάδος.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς προχθὲς ἀπέθανεν ἐν τῇ Κλινικῇ Γερουλάνου ὁ Μητροπολίτης, Ελευθερουπόλεως Αἰμιλιανός. Μερίμνῃ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὁ νεκρὸς μετηνέχθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ἡ δὲ κηδεία του ἐγένετο χθὲς χοροστατήσαντος μετ' ἄλλων Ἀρχιερέων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐτηλεγράφησε τὸ γεγονὸς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐκφράσας τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὴν κηδείαν παρέστησαν τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ σχεδὸν πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς.

— Διὰ Π. Διατάγματος τῆς 15 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. ἀποσπῶνται αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ «Πετρήλου» καὶ «Βλασίου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ἡ μὲν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκλαταίνης, ἡ δὲ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Σπηλιᾶς» καὶ ἀποτελοῦσιν οὕτω ἰδίαν Μονὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὰ Μονὴ Πετρήλου-Βλασίου».

— Διὰ Νομ. Διατάγματος τῆς 17 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. ὁ ἐν Πάτραις ἱερὸς ναὸς τοῦ ἁγ. Γερασίμου θέλει διέπεσθαι ὑπὸ εἰδικοῦ κανονισμοῦ συνταχθησομένου ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων καὶ ἐγκριθησομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ θέλει ἀποτελέσει ἴδιον νομικὸν πρόσωπον.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου παρατηρῆσαν ὅτι τινὰ τῶν Ἡγ)λίων δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6129 ἀπὸ 3 8)βρίου ἐγκυκλίου ἐπισταλέντα, περὶ ἀποστολῆς τῶν ἀνηκόντων τῷ Ταμείῳ χρηματικῶν ποσῶν διὰ Τραπεζιτικῶν ἢ Ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν ἢ Χρηματικῶν γραμματίων τοῦ Κράτους ἐκδιδομένων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, παρεκάλεσε καὶ αὖθις τοὺς Ἱεράρχας ἵνα διατάξωσι τὰ Ἡγ)λια τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν Ι. Μονῶν ἵνα συμμορφωθῶσιν ἀπαρεγκλίτως πρὸς τὰ διὰ τῆς ὡς εἴρηται ἐγκυκλίου διατασσόμενα, ἐκδίδοντα τὰς Τραπεζιτικὰς ἢ Ταχυδρομικὰς ἐπιταγὰς ἢ χρηματικὰ γραμμάτια ***ἀπροφασίστως*** ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἢ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, δι' ἰδίας δ' ἀναφορᾶς ἀναφέρωσι πάραυτα τὸν ἀριθμὸν τῆς ὑποβαλλομένης ἐπιταγῆς ἢ χρηματικοῦ γραμματίου, τὸ ἀποστελλόμενον χρηματικὸν ποσὸν καὶ τὴν αἰτίαν, ἐξ ἧς προέρχεται. Προκειμένου δὲ νὰ ἀποστέλλωσι χρηματικὰ ἐμβάσματα ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ ταῦτα δέον νὰ ἀποστέλλωνται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, σημειουμένης ρητῶς ἐν τῇ σχετικῇ ἐπιταγῇ ἢ χρηματικῷ γραμματίῳ ὅτι ταῦτα προορίζονται «ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

—Τῇ 27ῃ παρελθόντος μηνὸς συνεκλήθη ἐν Πύργῳ τὸ Α΄. τοπικὸν Ἱερατικὸν Συνέδριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἠλείας κ. Ἀντωνίου. Κατ' αὐτὸ προσῆλθον οἱ ἱερεῖς τῶν τ. Δήμων Λετρίνων, Ὀλυμπίων καὶ Ὠλένης. Τὰ πρὸς μελέτην καὶ ἀνάπτυξιν θέματα ἦσαν τὰ ἑξῆς Α΄. Ἐκκλησιάζονται οἱ χριστιανοὶ σήμερον, ἐν ποίᾳ ἀναλογίᾳ καὶ διὰ ποίους λόγους; Β΄. Ποίας κοινωνικὰς πληγὰς ἀντιλαμβάνεσθε ἐν ταῖς πόλεσι καὶ πῶς θὰ δυνηθῇ ὁ ἱερεὺς τῆς σήμερον νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ θεραπεύσῃ ταύτας;. Γ΄ Ἡ θέσις τοῦ ἱερέως ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ· ὁ ἱερεὺς ὡς ἄνθρωπος, ὡς οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὡς ἄγγελος εἰρήνης καὶ διαιτητὴς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ὡς πιστὸς ὁδηγὸς τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐτῷ ψυχῶν, ὡς ποιμὴν ἀναζητῶν διηνεκῶς τὸ πεπλανημένον, ὡς προσαγωγὸς ψυχῶν τῷ Χριστῷ. Δ΄. Ὁ ἱερεὺς ὡς παράγων κοινωνικός.—Μέσα ἀνυψώσεως αὐτοῖ: μόρφωσις, ἦθος, χαρακτήρ, πίστις καὶ κατὰ Χριστὸν ζωή. Ε΄. Ἐλαττώματα μειώνοντα τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως. Ἐν ἀρχῇ ὡμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος ἐξάρας τὴν σημασίαν τῶν τοιούτων συνεδρίων, μεθ' ὃ ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν Αἰδεσιμ. καθηγητὴν κ. Γεώργιον Γιαννακόπουλον, ὅστις, ὁμιλήσας ὑπὲρ τὴν ὥραν, ἀνέπτυξεν ἐμπεριστατωμένως πάντα τὰ ἀνωτέρω θέματα ἐκφράσας ἅμα τὴν χαράν του ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ συγκρότησις τῶν ἱερατικῶν συνεδρίων θὰ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑψωθῇ ὁ ἱερὸς κλῆρος τῆς Ἠλείας εἰς ἐπίπεδον τοιοῦτο, πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἀνοιχθοῦν εὐρεῖς οἱ πνευματικοὶ αὐτοῦ ὁρίζοντες. Εἶτα ἔλαβον τὸν λόγον οἱ Αἰδέσ. κ. Γ. Ἀναγνωστόπουλος ἐρευνήσας τὸ περὶ ἐκκλησιασμοῦ ζήτημα, καὶ Κωνστ. Κωνσταντόπουλος εἰπὼν γενικά τινα, καὶ ἐκηρύχθη ἡ λῆξις τοῦ συνεδρίου.

—Κατ' αὐτὰς συνῆλθεν ἐν Κυπαρισσίᾳ συνέδριον τῶν δημοδιδασκάλων Τριφυλίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων Τριφυλίας κ. Π. Κωνσταντινοπούλου. Τὴν ἔναρξιν τῶν συνεδριάσεων ηὐλόγησε διὰ τῶν καταλλήλων εὐχῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας, ὅστις μετὰ τὰς προσευχὰς ἀνῆλθεν εὐθὺς εἰς τὸ βῆμα καὶ δι' ἐκτενοῦς λόγου ἐχαιρέτισε τοὺς συνελθόντας, ὑπέδειξε τὴν συγγένειαν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐπόψεως, ἐτόνισε τὸ ὕψος τοῦ διδασκαλικοῦ ὑπουργήματος καὶ προέτρεψε τοὺς διδασκάλους ἵνα ἀναδειχθῶσιν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος. Μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἔλαβον τὸν λόγον πολλοὶ διδάσκαλοι ἀνεπτύξαντες διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα τὴν κρείσσονα ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀποβλέπει τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Τὸ συνέδριον διήρκεσεν ἐπὶ τριήμερον, καθ' ὃ παρηκολούθει τακτικῶς τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας, ὃν κατὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν εὐχαρίστησε διὰ προσφωνήσεως ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς καὶ ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων ὁ κ. Νασόπουλος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Καθ' ἃ τηλεγραφεῖται πρὸς τὰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, ἐν Πολωνίᾳ οἱ Ἰησουῖται μοναχοὶ ἵδρυσαν νέον δόγμα, ἀποκληθὲν «ἀνατολικὸν σλαυϊκὸν» καὶ ἀποσκοποῦν νὰ προσελκύσῃ πρὸς τὸν Παπισμὸν οὐ μόνον τοὺς Οὐνίτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν Πολωνίᾳ πολυπληθεῖς Ὀρθοδόξους. Τὸ νέον τοῦτο χριστιανικὸν δόγμα ἀκολουθεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους ὅσον ἀφορᾷ κανόνας τινὰς καὶ τύπους ἐπιβαλλομένους ὑπὸ τοῦ ἐν Πολωνίᾳ περιβάλλοντος. Οἱ ἱερεῖς τῆς «Ἀνατολικῆς Σλαυϊκῆς Ἐκκλησίας» θὰ νυμφεύωνται, ἡ θεία δὲ Εὐχαριστία διὰ τοὺς λαϊκοὺς θὰ ἀποτελῆται καὶ ἐξ ἄρτου καὶ ἐξ οἴνου, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις. Κατὰ τὰ ἄλλα θὰ ἀκολουθῇ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, διοικητικῶς δὲ θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Πάπαν, καθόσον Πατριαρχεῖον ἔχουν ἤδη οἱ Οὐνῖται.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν (Bible Society) περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ κειμένου αὐτῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πληροφορούμεθα ὅτι κατ' αὐτὸ δεκατέσσαρες ὀκόμη νέαι γλῶσσαι προσετέθησαν εἰς ἃς ἔχουν ἤδη μεταφρασθῆ αἱ ἅγιαι Γραφαί, οὕτως ὥστε σήμερον αὗται εἶνε μεταπεφρασμέναι εἰς 593 γλώσας. Κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος 1,681,000 τόμοι ἐξεδόθησαν ἐν Ἀγγλικῇ, Οὐαλλικῇ, Γαλλικῇ καὶ Ὀλανδικῇ γλώσσῃ πρὸς κυκλοφορίαν ἐντὸς τῆς βρεττανικῆς αὐτοκρατορίας. Ὑπὲρ τὸ 1, 500,000 τόμοι ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ, 438,000 ἐν Ἀφρικῇ, 412, 000 ἐν Καναδᾷ, 159,000 ἐν Αὐστραλίᾳ, 25,700 ἐν Νέα Ζηλανδίᾳ, 436,000 ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ καὶ ταῖς Δυτικαῖς Ἰνδίαις, 64,000 ἐν Κεϋλάνῃ, 194,000 ἐν Malaya καὶ ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις, 236,000 ἐν Ἰαπωνίᾳ, 640,000 ἐν Κορέᾳ, καὶ 4,142,000 ἐν Κίνᾳ. Ἐπὶ ἑκάστης πεντάδος τόμων οἱ δύο ἐκυκλοφόρησαν μεταξὺ Κινέζων.

—Πρό τινος ἐν Marbourg τῆς Hesse συνεκροτήθη τὸ τρίτον Συνέδριον τοῦ «Διεθνοῦς Συνδέσμου τῶν τυφλῶν φοιτητῶν», οὗτινος μετέσχον ἀντιπρόσωποι πολυάριθμοι ἐκ Γερμανίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας, Αὐστρίας καὶ Σουηδίας. Ἐν Marbourg ἤδη ἀπὸ τοῦ 1916 ὑπάρχει Ἰνστιτοῦτον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, προωρισμένον διὰ τοὺς τυφλοὺς γερμανοὺς φοιτητάς, κυρίως τοὺς ἐν τῷ τελευταίῳ πολέμῳ παθόντας, πρὸς διευκόλυνσιν αὐτῶν εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν πανεπιστημιακῶν τῶν σπουδῶν. Πολυάριθμοι τυφλοὶ φοιτηταὶ ἐσπούδασαν ἐν ταῖς σχολαῖς τοῦ Ἰνστιτούτου τούτου τὴν φιλοσοφίαν, τὸ δίκαιον καὶ τὴν θεολογίαν καὶ ἔτυχον πανεπιστημιακῶν πτυχίων. Ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἰδέας ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Dr Carl Strehl, ἀπὸ ἑνδεκαετίας ἤδη διευθύνων τὸ ἐν λόγῳ ἵδρυμα, ἀποτελούμενον νῦν ἐκ τεσσάρων μεγάλων οἰκοδομῶν καὶ περιλαμβάνον προσωπικὸν πολυάριθμον ἐκ καθηγητῶν, γραμματέων, τυπογράφων, διορθωτῶν, βιβλιοδετῶν, βιβλιοθηκαρίων καὶ τῶν λοιπῶν, τυφλῶν τε καὶ μή. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ, μία τῶν σπουδαιοτέρων τριῶν γερμανικῶν βιβλιοθηκῶν, περιλαμβάνει 9.000 τόμους ἐπιστημονικοὺς (διὰ τοὺς τυφλοὺς) εἰς πάσας τὰς γλώσσας, ὧν πολλοὶ ἐξετυπώθησαν διὰ τοῦ ἀλφαβήτου τῶν τυφλῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς τυπογραφείοις τοῦ Ἰνστιτούτου. Αἱ ἐργασίαι καὶ αἱ συζητήσεις τοῦ συνεδρίου μεταφράσθησαν εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ εἰς τὴν γερμανικήν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν 12ην ἱσταμένου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου θέλει ἐνεργηθῇ δημοπρασία ἐκποιήσεως τῶν ἐν τῷ Ταμείῳ εὑρισκομένων Ἀρχιερατικῶν ἀμφίων κ.τ.λ. τῶν προερχομένων ἐκ κληρονομίας ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων.

Ἀθῆναι τῇ 8 Νοεμβρίου 1927

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Γ. Ε. Ταμείου

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ)λιον της ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐκμίσθωσις τῶν ἐν Παρῳ κειμενων κτημάτων τῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς τῶν ἐν τῇ θέσει «Θαζανων» πρώτη προσφορα ὁρίζεται το ποσον τῶν 13,000 Δραχμῶν προπληρωνόμενον ἐτησίως. Ἡ δημοπρασία διεξαχθησεται τὴν 13ην Νοεμβρίον ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10—12 π. μ. ἐνωπιον τοῦ Ἡγ)λίου καὶ τοῦ Συμ)γράφου κ. Ἀντωνίου Σαρίκα, ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ὑπο σημερινὴν χρονολογίαν διακηρυξεως τοῦ Ἡγ)λίου δημοσιευθείσης νομίμως. Ἐν Χίῳ τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Ἐλασσῶνι Ι. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν 1) εἷς Ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς κείμενος ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Βουβαλας 2) 100 παλαιαὶ αἶγες 3) 34 τράγοι 4) 7 κριοὶ 5) 10 παλαιαὶ προβατίναι 6) 200 ὀκάδες ἀποβουτυρωμένου τυροῦ (μπάτζιου) καὶ 7) 250 ὀκάδες ἔρια προβάτων καὶ αἰγῶν συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν σχετικῶν διακηρύξεων εὑρισκομένων ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιων τὴν 20ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1927 ἡμεραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἡγουμενου τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιωτισσης τῇ 1 Νοεμβρίου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ι. Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι: ἐκτιθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὸ κ΄. οἰκόπεδον τῆς Μονῆς κείμενον ΒΔ. αὐτῆς ἐκτάσεως 1.200 μέτρων ἐνεργηθησομένην τὴν 26ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Ἀταλάντῃ και ἐνώπιον τοῦ συμ)γράφου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως, ὧν οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῷ 3ῃ Ν)βρίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ (Ἅγιος Δημήτριος) διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 13ῃ τρέχ. μηνὸς ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν Χιλιομοδίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμ)γράφου Κλεωνοῦ κ. Δημητρίου Μπαχταλιᾶ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν Δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 μεσημβρινῆς, ἡ ἐκποίησις τριάκοντα πέντε (ἀριθ. 35) προβάτων τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ' 99)1—11—27 διακηρύξει ἡμῶν ὅρους, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς, ὡς καὶ εἰς τὸν τόπον τῶν Δημοπρασιῶν κατὰ τὴν ὥραν τῆς Δημοπρασίας. Πρώτη προσφορὰ δραχμαὶ Τριακόσιαι (300) ἕκαστον. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Στεφανίῳ τῇ Ν)βριου 1927.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 —Ἀθῆναι